

חיים של כלב

(המשך מעמוד 20)

פתאום הפסיקה לדבר. פחדתי, שמא תלך ולא תסיים. נזכרתי באיזה סרט עם שארל בואיה. שחקן זה ידע להפליא ברתת שפתיים. נסיתי את זה.
— שמע, — אמרה אנה. — היה לי ארוס, אבל לא רציתי בו. בפעם הראשונה שכבתי עם המורה שלי. זקן נתעב שתמיד היה לו צמרירגפן באוזניים, בחורף ובקיץ. אחרי כל פעם הסתכלתי עליו איך שעמד לפני הראי וניגב במטפחת את כתמי השפתון, שאשתו לא תגלה דבר. — הפסיקה.
— תבוא היום בשש ואתן לך את הכסף, או יותר טוב חכה לי כאן.
השבת בלילי שאולי מוטב להמתין כאן. איפה אסתובב עד שש. שום רעיון לא עלה במוחי ובקושי הבינתי מה קורה פה. היה זה היום השלישי לחמסין, וביום השלישי הכי גרוע. זה כל מה שידעתי. לא יכולתי לשאוף אוויר, לא הרגשתי את לבי. משהו נע בראשי. משהו מוכרח למות ביום כזה, ביום השלישי של המסין בלי אוויר וכלי משבירות. אבל מי? חשבתי כי אנה תבוא בשש ותביא לי דבר מה. אולי היא תגלה לי מי מת ולמה מת. ואולי תישב כבר רוח צוננת, ואוכל לחשוב ולדעת למה באתי הנה ומה שמי. ואולי ארצה גם לאכול. אלך לפינת הרחוב, למסעדה המזרחית, ואזמין משהו שיחזיר לי את אוני, את נעורי. ואו... דפקו על הדלת.

חזרתי הביתה דרך הצד המערבי של העיר. האוטובוס היה כמעט ריק. רק אני וחיליים אחדים, שנרדמו עייפים.

הרגשתי קצת יותר טוב. הרגשתי שאלה הן השעות האחרונות של החמסין. אחר כך, הלכתי לצריף שלנו דרך שדה הקוצים הדוקרניים, והכלבים ארכו לי כרגיל בחשכה. אי שם, מעל לים, נהיו השמיים נקיים ובהירים יותר. כל רגע יכולה היתה להגיע רוח ונשוב מן הגליל, ואז ידליקו כל השוכבים בחשכה אורות, ויילכו לרחוץ בים, אשר שוב יהיה רענן, צונן ולח. ואז יתחילו סירות הדייגים לאותת זן לזו באורותיהן — כבאותו יום בו הגעתי הנה. אבל החמסין טרם פג, השדפון רבץ עדיין, אין לרמות את האדמה. הלכתי, איפוא, בנושאי אתי את תחושת הבאות, לא כלום מלבד הרגשה זו, והכלבים רצו אחרי בחשכה.

גרישה ישב לפני הצריף. היחידי שלא התאונן על החמסין. הוא ידע לסכול הכל. התשבתי בכבודות על ידו. גרישה הושיט לי סיגריה. הדלקתי אותה.

— לינה הכינה דבר מה לארוחת-ערב? — שאלתי.

— לא, — אמר.

— אין דבר, — אמרתי מהר. — נקנה משהו והיא תדע כבר מה להכין. אולי שתי קופסאות בשר?

— לא, — אמר.

— למה, גרישה?

— כי לינה איננה, — אמר. — לקחה את הקטנה וברחה עם הנהג ההוא. נבשל לבדנו.

אבל נחכה קצת. עוד חם מדי.

— כן, — אמרתי. — נחכה קצת.

שתקנו שעה קלה. כעת אפשר היה לראות כי הירח מפלס לעצמו דרך מאחורי הערפל.

החמסין יימשך עוד שעה או שתיים, לא יותר.

— מה דעתך, — אמר גרישה. — יהיה לה לא רע עם הנבל ההוא, מה?

הזעם החל חונק אותי. — אמרתי לך! — פניתי אל גרישה, שנמכרו את האקדח שלי ונגמר. לפחות היו אוכלות לשובע ימים אחדים.

הוא פנה אלי.

— רציתי בשבילך דבר טוב יותר. — אמר. — נשבעתי שכאשר יעבור החמסין, ולא אמצא עבודה, אשים קץ להן ולי. כן, אבל הן כבר נסעו.

— אין דבר, גרישה, — אמרתי. — מהר גלך לאותו הברגש, והוא יסדר לנו עבודה. יש לי כסף. אתה יודע, שלוש מאות הלירות.

— אוה נתנה לך? — שאל.

— כן.

אחר כך נכנסנו לצריף. גרישה הביא בקבוק קוניאק, לאחר שהעיר משנתו את בעל המכולת. לא רצינו לבשל דבר. שתינו רק קוניאק ולקנינו אכלנו תפוזים. הקוניאק לא נכנס לראש, לכן הלך גרישה והעיר שוב את האיש מן המכולת. שמעתי, איך גידפו אחד את השני. את הבקבוק השני שתינו ליד הצריף. ואז, בפעם הראשונה מאז שלושה ימים, ראיתי את האורות של סירות הדייגים בים.

— ראה, גרישה! החמסין עבר!

— אבל עדיין חם, — אמר.

— כן, — הסכמתי, — חם.

— מחר נסע באוטובוס העירה, — אמר גרישה, — נשיג עבודה איוושה. מחר בשש ורבע.

— טוב, אמרתי, — אבל לא מכאן, מכביש חיפה.

— לא. זה כבר לא נחוצ.

— לא נחוצ?

— אתה זוכר את אותו הכלב? — אמר. — את הענק השעיר הזה, שכה בהליל אותך?

— זוכר!

הצטחק.

— ובכן, — אמר. — זהו כלבו של בן-זונה עשיר, שבא הנה משבדיה והביא אתו המון כסף. אני מכיר את הכלב הזה. כאשר ראיתי שהכלבים כל כך שונאים אותך, חשבתי בלילי שאם השעיר הזה ינשך אותך קצת, ככה, סתם, חקבל מאותו בן-זונה המון כסף פיצויים, ונוכל להמשיך ימים אחדים. ודחקא זה הניח לך. מצחיק, לא?

— כן, — אמרתי. — דווקא לזה לא היה כלום נגדי.

— מזגתי כוס מלאה קוניאק ושתיתי בלגימה אחת, בלי לחכות לגרישה. סיפה לא גותרה בתחתית הכוס. כבר הייתי שכור, וזה היה טוב מאד.

שתיתי עוד כוס, והשקתי אותה בכוסו של גרישה. הרגשתי את החום עולה בקרבי, מעלה מעלה, כלהבה. החמסין נמוג לאט לאט, ושוב יכולתי לחשוב. זוהי הרגשה מצויינת, להיות שכור קצת. ולהיות מסוגל לגלגל אותו כלב איום וידידותי. הוא בלבד אשם בכל: בזה שלינה עובה את גרישה, בזה שאוה קפצה מחלון בית-המלון, כאשר רצו השוטרים לאסרה. בזה, שאני וגרישה הלכנו מחוטר-עבודה יותר מחודשיים. הוא היה אשם בזה שאנו חיים, ושהחמסין שרף את האדמה שלושה ימים, ושכעת הכל חולף — ורוח באה מן הים, והים שוב נוף מלח, ואני יכול כבר לחשוב. סבלנו רק בגלל הכלב. למה לא הבינתי זאת קודם לכן?

נכנסתי לצריף והוצאתי מתחת למיטה את אקדחי. שמתי אותו בכיס האחורי, ומיד חזרתי אל גרישה. שוב מזג לי כוס. שתיתי כוס, ועוד אחת, כדי לא לשכוח מה עלי לעשות. קרעתי מעצמי את החולצה, ונשענתי על מזוזה הדלת. הזעזע שטפה את גבי. הרגשתי שמעורי נוף ריח חריף של קוניאק.

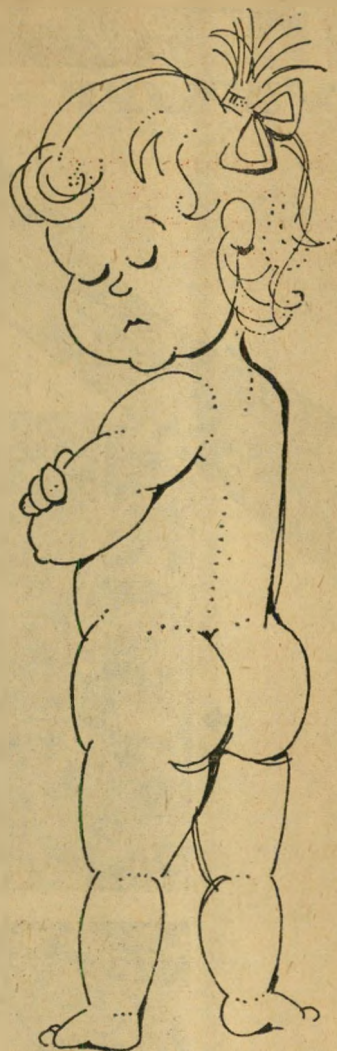
אבל דבר לא הפריע לי עוד, לא האבק, ולא הזיעה, הכל נהיה כביד ובטוח. ידעתי, כי לעולם לא אעזוב את הארץ הזאת, וכי תמיד אשאר כאן. וכי תמיד אהב את הארץ הזאת. אבל פחדתי לחשוב על כך יותר, שמא אשכח מה עלי לעשות כעת. שוב התכופפתי לתוך החשיכה, הרימוחי את חולצתי, ניגבתי בה את הכתפיים ואת הגב, והשלכתיה.

— חכה קצת, גרישנקה, — אמרתי. — מיד אחזור.

יצאתי מן הדלת. עברתי דרך קיר בלתי-גוראה של חום. שוב חסרה לי הנשימה. הלב כאילו חדל מלדפוק. אבל פתאום באה רוח רעננה מן הים, והכל נעור בי, קם לתחייה, החמסין נמוג לחלוטין. האדמה נשמה לרחחה. הקוצים נעו. הירח הגיח מאחורי הערפל החם, ושוב ראיתי את צלי.

פניתי ימינה, חצייתי את השדה הריק והלכתי ישר לכביש חיפה.

(סוף)

ORLON*

או לא כלום!

בגדי תינוקות מ-100% "אורלון" מצטיינים ברכות מפליאה. הם עדינים, נוחים ללבוש, מהודרים.

בגדי תינוקות מ"אורלון" אינם מתכווצים ושומרים על צורתם. כביסים, מתייבשים מהר — לכל תינוק, לכל עונה — אין כבגדי תינוקות מ"אורלון".

דרשי רק בגדי תינוקות של "טיב טוב" המסומנים בתווית 100% "אורלון". להשיג בכל חנות מעולה לבגדי ילדים בארץ.

טיב-טוב
סיגית חיפה בע"מ

שם רשום לטיב האקרילי של דרפונט.